

se nám přihodí něco nepříjemného, ani nás nenapadne po nějakém poselství pátrat. Otázky si pokládáme, to ano, ale většinou je špatně adresujeme. Klademe je těm, kteří nám nemohou dát uspokojivou, na míru šitou odpověď. Ptáme se lidí kolem sebe: „Proč to postihlo zrovna mě?“ „Proč zrovna já musím mít takovou smůlu, co jsem komu udělal?“ A pak je tu ještě to naše nešťastné slovíčko „kdyby“. „Kdybych mu na to auto nepůjčila... kdyby ten semafor nepřehlédli... kdyby, kdyby, kdyby...“ Jediná smysluplná a zcela legitimní otázka v takové situaci je: „Pane Bože, co mi tím chceš říct?“ Někdy odpoví hned, někdy to trvá chvíli, někdy hodně dlouho a v mnoha případech odpověď uslyšíme a souvislosti pochopíme asi až na věčnosti. S tím se musíme smířit. Jak říká Wilfrid Stinissen: „Chtít pokaždé přesně vyzkoumat Boží úmysl s každou epizodou v našem životě je duchovní zvědavost.“ I v mém životě je spousta událostí, které nedovedu vysvětlit, dodnes neznám jejich příčinu, ale vím, že to nebyly náhody. Víím, že jejich smysl, ne-li dřív, tak docela jistě na věčnosti plně pochopím. Už dnes se na to těším. Úplně stejně na tom byli i první křesťané, jinak by jim sv. Pavel v dopise nepsal: „Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tvář v tvář. Nyní poznávám věci jenom nedokonale, potom poznám dokonale, podobně, jak Bůh poznává mne“ (1Kor 13,12).

Pro podepření poněkud kontroverzního výroku Armina Gessweina ze záhlaví této kapitoly by bylo možno uvést spoustu příkladů ze života. Uvedu aspoň jeden. Úspěšný podnikatel v oblasti stavebnictví, jehož firma postavila v hlavním albánském městě první divadlo, byl i vzorným manželem a laskavým, milujícím otcem. Ale ne dlouho. Brzy zemřel, a aby toho nebylo málo, jeho obchodní partner zpronevěřil majetek firmy a mladou vdovu i její tři malé děti uvrhl do velmi svízelné situace. Jistě si mnozí i tenkrát kladli otázku „proč“ a netušili, že jedním z těch sirotek je budoucí Matka Tereza z Kalkaty, dnes již blahoslavená.

Náhody a náhodičky s Marií Svatošovou

Další texty v týdnu

Po: 2 Král 5,1-15a; Lk 4,24-30

Út: Dan 3,25.34-43; Mt 18,21-35

St: Dt 4,1.5-9; Mt 5,17-19

Čt: Jer 7,23-28; Lk 11,14-23

Pá: Oz 14,2-10; Mk 12,28b-34

So: Oz 6,1-6; Lk 18,9-14

Prameny, odkazy

Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Lukáše; Paul-Gerhard Müller – Evangelium sv. Lukáše – Malý stuttgartský komentář; Giorgio Zevini, Pier Giordano Cabra – Lectio divina 3; Marcel Milfait – www.biblickedilo.cz

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze
jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.
Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

3. neděle postní – cyklus C

28. února 2016

¹V té době přišli k Ježíšovi se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětních zvířat. ²Řekl jim na to: „Myslíte, že ti Galilejci, když to museli vytrpět, byli větší hříšníci než ostatní Galilejci? ³Ne, říkám vám; když se však neobráíte, všichni podobně zahynete. ⁴Anebo oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a usmrtila je: myslíte, že byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? ⁵Ne, říkám vám; když se však neobráíte, všichni právě tak zahynete.“ ⁶Vypravoval pak toto podobenství: „Jeden člověk měl na své vinici zasazený fíkovník a přišel na něm hledat ovoce, ale nic nenašel. ⁷Proto řekl vinaři: ‚Hle, už tři léta přicházím hledat ovoce na tomto fíkovníku, a nic nenacházím. Poraz ho! Proč má zabírat půdu?‘ ⁸On mu však odpověděl: ‚Pane, nech ho tu ještě tento rok. Okopám ho a pohnojím, ⁹snad příště ovoce ponese. Jestliže ne, dáš ho pak porazit.““

Lk 9,28b-36

Úvod k meditaci

Jeden masakr a jedna nešťastná náhoda, to by dnes byl velký námět pro senzaci v médiích. Obě události však nejsou senzacemi, ale událostmi, které otrásají vírou věřících: Proč Bůh připouští zvlí, násilí, pohromy, zemětřesení? Jestliže se nás události dotýkají osobně, vede nás to až k pochybování, kde je v těchto chvílích Bůh. Ježíš však ukazuje, že zlo – ať už je v člověku, nebo ve věcech – je tajemně spojeno s hříchem, ale nevymyká se z rukou Božích. Všechny události je třeba číst hlouběji, ne jen z pohledu senzace, ale z pohledu záhuby a spásy. Nabízí se nám, abychom viděli zlo v sobě, a tak se mohli obrátit.

„Poznat znamení času“ znamená vidět v neštěstí Pána, který nás přichází zachránit tím, že nás volá k obrácení. Dobré rozlišování otevírá oči a vede ke změně života.

Výklad biblického textu

Kontext: Ve 12. kapitole Ježíš vyzývá učedníky i ostatní lidi, aby se nestarali jen o hmotné zajištění života a nespolehali pouze na pozemskou jistotu, ale aby svou

**Týden
s Božím
slovem**

1. čtení:
Ex 3,5-1-8a.
13-15

2. čtení:
1 Kor 10,1-6.
10-12

Evangelium:
Lk 13,1-9

Srovnání:
Jan 9,2; Lk
3,9; Mt 21,19;
Mk 11,13-14;
2 Petr 3,9,15;
Lk 6,6

naději vložili v nebeského Otce, v jeho dar života na základě přicházejícího Božího království. Zvěst o Božím království je velmi úzce spjata s výzvou k obrácení, k přijetí Boží vlády a k jednání ve shodě s Boží vůlí. Ježíš vybízí své posluchače k větší pozornosti vůči znamením času, která neumí pochopit: *Úkazy na zemi i na obloze umíte posoudit; jak to, že nedovedete posoudit tuto dobu?* (Lk 12,56-57)

Hlavním tématem úryvku (Lk 13,1-9) je výzva k obrácení. První část úryvku (v. 1- 5) je reakcí na dvě tragické události. Druhá část úryvku (v. 6-9) je „podobstvím o neplodném fíkovníku“.

v. 1-4: Ježíš odporuje židovským představám o vině a odplatě, které byly chápány jako Boží trest. V Janově evangeliu Ježíš přímo odmítá souvislost mezi hříchem a utrpením (srov. Jan 9,3). Ježíš ukazuje, že katastrofy neukazují na hříšnost postižených, ale že všichni jsme před Bohem vinni a potřebujeme obrácení.

v. 2: Galilejci – Ježíš jako Galilejec bude také zabit Pilátem.

v. 2 a 5: když se však neobráte, všichni podobně (právě tak) zahynete – Ježíš odhaluje zlo, které je v srdci každého člověka. Kdo poznává zlo v druhém a identifikuje ho s ním, ten ho nechává růst v sobě a potvrzuje ho v druhém. Ježíš ale soudí zlo a člověka ospravedlňuje: zachrání ho, ale zlo úplně rozdrtí.

v. 6-9: Ježíš zde odhaluje, lidsky řečeno, „tajemný rozhovor“ mezi Boží spravedlností – poraz ho – a milosrdenstvím – nech ho tu ještě tento rok. Bůh ale chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy (1 Tim 2,4).

v. 7: už tři léta – To jsou tři roky Ježíšova veřejného vystupování. Ony uzavírají dějiny a představují dobu, ve které přijde, aby soudil.

v. 8: Délka tohoto roku jsou celé naše dějiny. Tento přidaný rok je rokem milosti, vyhlášeným v Nazaretě (Lk 4,18n).

K tématu

Když zemřel Blaise Pascal (19. srpna 1662), byl v podšívce jeho kabátu nalezen složený list papíru, který byl napsaný osm let před tím a obsahoval, v cárech myšlenek a vět, uloženou vzpomínku na památnou zkušenost s Bohem, kterou prožil jedné listopadové noci, když se prostřednictvím Bible snažil nalézt tvář živého Boha: „OHEN. Bůh Abrahámův, Bůh Izákův, Bůh Jakubův, a ne Bůh filozofů a mudrců. Jistota. Jistota. Cit, radost, pokoj. Bůh Ježíše Krista. Tvůj Bůh bude i mým Bohem. Zapomínám na celý svět a na všechno kromě Boha. Nedá se nalézt jinak než na cestách ukázaných v evangeliu. Velikost lidské duše. Spravedlivý Otcé, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal. Radost, radost, radost, slzy radosti.“

Raniero Cantalamessa – Slovo a život C

Liturgie této třetí neděle postní nám prezentuje téma obrácení. V prvním čtení z knihy Exodus spatří Mojžíš při pasení stáda hořící keř, který není ohněm pohlacen. (...) Bůh se projevuje různými způsoby i v životě každého z nás. Abychom však mohli rozpoznat jeho přítomnost, je nezbytné přistupovat k němu s vědomím vlastní ubohosti a s hlubokou úctou. Jinak se staneme neschopnými setkat se s Ním a vstoupit do společenství s Ním.

Apoštol Pavel píše, že události jsou nám dány pro výstrahu. Připomíná nám, že Bůh se nezjevuje tomu, kdo je prostoupen samolibostí a lehkomyšlností, nýbrž tomu, kdo je před Ním chudý a pokorný. (...) Možnost obrácení však vyžaduje, abychom se naučili vykládat události ze života v perspektivě víry, ožívování svatou bází Boží. Je pravou moudrostí, nechat se - tvář v tvář utrpení a zármutku - oslovit vratkostí existence a číst lidské dějiny očima Boha, který chce vždy a jedině dobro svých dětí a v důsledku nevyzpytatelného plánu své lásky někdy dopouští, aby byli zkoušeni bolestí, aby je přivedl k většímu dobru.

Benedikt XVI. 7. 3. 2010

Špatné rozlišování v oblasti negativních jevů v dějinách a přírodě rozděluje lidi ve jméno spravedlnosti na dobré a špatné nebo považuje zlo za nevyhnutelné a osudové. Dobré rozlišování otevírá oči a vede ke změně života. Kromě toho si všimněme omylu, který je dnes rozšířen víc než kdy jindy, kdy lidé věří, že utrpení je samo o sobě zlem. Když mluvíme o zlu, myslíme na chudé, kteří umírají hladem, na děti, které jsou obětí násilí, na systematicky zabíjené nevinné. Zlo je ve skutečnosti něco jiného: to, co člověka nutí, že nechává druhé hladovět, působí jim násilí a zabíjí. (...)

Bůh ten fíkovník, tj. člověka, neporazí! Respektuje ho, protože ho miluje. Hojně ho ze všech stran obklopí svými díly, aby člověk mohl na jeho lásku odpovědět. Čas pokračuje, protože Boží milosrdenství je věčné! Tak o tom zpívá refrén žalmu 136 (Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý - pozn. administrátora), který uvádí skutečný důvod všech věcí a všech událostí.

Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Lukáše

Když se Bůh chystá udělat něco velkého, začne u toho, co je těžké. Když se chystá udělat něco opravu velkolepého, začne u nemožného. Armin Gesswein
Stará lidová moudrost praví: „Potká-li tě neštěstí, je v něm pro tebe ukryto poselství, a když ho nepřetečeš, čeká na tebe další neštěstí.“ Náš problém spočívá v tom, že když